

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
6 Пж 2181/16
23.11.2017. године
Београд

П Р И М Љ В Н О	
у _____ прим. _____ прил.	
27. 11. 2017	
Р _____ од _____	
У ПРИВРЕДНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ	
	15

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Јована Кордића, председника већа, судије Загорке Коловић и судије Ђорђа Јовановића, чланова већа, у правној ствари тужиоца „НАЦИОНАЛНИ ПРИВРЕДНИ ОПЕРАТЕР“ ДОО Београд, ул. Немањина бр. 4/12, чији је пуномоћник Слађана Купрес адвокат из [REDACTED] против туженог, „ИНФОРМАТИКА“ АД Београд, ул. Јеврејска бр. 32, чији је пуномоћник Драган Ивковић адвокат из [REDACTED], ради дуга, вредност предмета спора 196.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 6 П 5795/15 од 01.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2017. донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду 6 П 5795/15 од 01.02.2016. године у ставу I и III изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 196.000,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 04.09.2015. године до исплате, као и износ од 25.520,00 динара, на име трошкова извршног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом исплати износ од 27.000,00 динара на име трошкова првостепеног и другостепеног поступка, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 6 П 5795/15 од 01.02.2016. године, у ставу I изреке делимично се усваја тужбени захтев тужиоца, па остаје на снази решење о извршењу истог суда 6 Ив 6258/15 од 31.08.2015. године, у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 196.000,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 04.09.2015. године до исплате, као и износ од 25.520,00 динара на име трошкова извршног поступка. У ставу II изреке делимично се одбија тужбени захтев тужиоца као неоснован, па се укида решење о извршењу истог суда 6 Ив 6258/15 од 31.08.2015. године, у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу плати камату по Закону о затезној камати на износ од 196.000,00 динара почев од 26.11.2014. године до 03.09.2015. године. У ставу III изреке обавезује се тужени да исплати тужиоцу износ од 34.520,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужени побија став I и 3 изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права

из члана 373 Закона о парничном поступку. Указује да је ожалбена пресуда донета уз битну повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 истог Закона, па у смислу навода из жалбе предлаже да Привредни апелациони суд ожалбену пресуду преиначи и одбије тужбени захтев у целости или да исту укине у побијаном делу и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање. Трошкове другостепеног поступка опредељено тражи.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог основана.

Првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе, тужилац своје потраживање за исплату износа од 196.000,00 динара заснива на уговору за Пакет личних података правних лица Републике Србије и рачуну бр. 00131/2014 од 20.11.2014. године. Тужени је у приговору, и у току поступка оспорио истинитост садржаја веродостојне исправе, јер у уговору који је приложен уз тужбу није назначен датум потписивања истог, као и да уз рачун који је приложен уз тужбу није достављена отпремница, односно доказ да је тужилац извршио своју обавезу према туженом, тј. да је туженом предао одговарајући садржај. У даљем току поступка тужилац је истакао да је се туженим закључио уговор о пружању услуга од 23.09.2014. године, да се на фотокопији Уговора налази печат којим је потврђено да је фотокопија верна оригиналу, као и да је Уговор јасан у погледу датума закључења и да поседује печате и потписе уговорних страна. Навео је и да је у самом Уговору назначено да је тужени већ преузео, приликом потписивања истог, „пакет личних података правних лица РС“, а који је и предмет Уговора.

Првостепени суд је извођењем доказа у току првостепеног поступка из садржине Уговора од 23.09.2014. године који носи наслов „Пакет личних података правних лица Републике Србије“, утврдио да су наведеног дана тужилац и тужени ступили у облигациони однос на основу кога је тужени од тужиоца наручио два примерка „Пакета личних података правних лица Републике Србије“ на УСБ-у, да је у Уговору наведено да потписивањем истог тужени потврђује да је од тужиоца примио „Пакет личних података правних лица Републике Србије“ на УСБ-у, у уговореном броју примерака, као и да цена једног Пакета износи 98.000,00 динара. Даље је утврђено да је наведени Уговор потписан и оверен печатима тужиоца и туженог. Из садржине Рачуна бр. 00131/2014 од 20.11.2014. године утврђено је да је тужилац фактурисао туженом укупан износ од 196.000,00 динара на име два „Пакета личних података правних лица Републике Србије“, као и да је Рачун потписан само од стране тужиоца. На спорне околности да ли је тужилац предао спорну робу туженом, првостепени суд је саслушао у својству сведока комерцијалисту туженог Слободана Олујића, као и директора туженог Славољуба Качаревића.

Имајући у виду изведене доказе, првостепени суд је утврдио да су тужилац и тужени били у облигационом односу по основу Уговора од 23.09.2014. године, да је тужилац одмах након закључења истог, поступајући по својој уговорној обавези предао туженом два УСБ-а, на којима се налази „Пакет личних података правних лица Републике Србије“, да је тужени наведене УСБ примио, као и да се тужени обавезао да за ову услугу тужиоцу исплати укупан износ од 196.000,00 динара

Из наведених разлога, првостепени суд је нашао да је основано тужичево потраживање према туженом у износу од 196.000,00 динара, па је одлучио као у ставу 1 изреке ожалбене пресуде.

На утврђено чињенично стање, првостепени суд је погрешно применио материјално право, када је туженог обавезао да тужиоцу плати наведени износ.

Другостепени суд налази, да је спорни однос између парничних странака резултат неспоразума који је створен садржином писмена „Пакет личних података правних лица Републике Србије“, те да наведене речи својим значењем не упућују на заснивање уговорног односа. На то упућује и чињеница да се из садржине наведеног уговора утврђује да исти није сачињен у уобичајеној форми уговора, да не садржи јасну ознаку да се ради о уговору, односно да је знатно ситнијим словима написана реч „уговор“ између редова, да наведени документ не садржи заводни печат, као ни назив странака које закључују уговор, да су битни елементи написани ситнијим словима, а не уобичајеним позивом на чланове, тј. да је ситнијим словима одштампан текст у коме је наведено да овлашћени представник корисника услуга потврђује да је приликом потписивања овог уговора примио од представника пружаоца услуга „Пакет личних података правних лица Републике Србије“ на УСБ-у у уговореном броју примерака. У прилог томе иде и чињеница да се сведок Слободан Олујић пре потписивања „уговора“ представљао да је из Привредне коморе Србије, да је раније радио у „МУП-у“, што наводи на закључак да је код тужиоца постојала намера да туженог доведе у заблуду ради навођења туженог на закључење уговора. Другостепени суд налази да у конкретном случају нема „уговора“, јер нема сагласности и јасно изражене воље у садржини понуде и у прихватању понуде, па ни обавеза на страни туженог да измири обавезу коју није ни преузео у смислу члана 26 Закона о облигационим односима.

Из наведеног разлога, одлука првостепеног суда је преиначена и тужбени захтев одбијен, применом члана 394 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку.

Преиначењем наведене одлуке, тужилац је странка која је изгубила спор, па јој трошкови не припадају, а тужени који је успео у спору, трошкове тражи по трошковнику који је приложио, па му у смислу истог припадају трошкови на име два заступања у износу од 15.000,00 динара на име трошкова првостепеног поступка, као и трошкови на име састава жалбе у износу од 12.000,00 динара на име трошкова другостепеног поступка, што укупно износи 27.000,00 динара, а све према важећој адвокатској тарифи.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је применом одредбе члана 153, 154, 163 и 165 став 2 Закона о парничном поступку.

ЗК/ВМ/БС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Јован Кордић, с.р.

За тачност отправка

